

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 lipca 2017 r.
sprawy **S.G.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa .../16,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt III K .../15,

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. J., Kancelaria Adwokacka w [...] kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonym w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego S.G. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 roku, sygn. akt III K .../15, uznał S. G. za winnego tego, że:

- w datach bliżej nieustalonych w okresie od dnia 24 marca 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku w S. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy użyciu przemocy polegającej na przytrzymywaniu około dziesięciokrotnie doprowadził małoletnią poniżej 15 roku życia E. J. do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że dotykał jej narządów płciowych, co stanowiło przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. i na podstawie tych przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary przepis art. 197 § 3 pkt 2 k.k., wymierzył oskarżonemu S.G. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w datach bliżej nieustalonych w okresie od dnia 24 marca 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku w S. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, groził zabójstwem E. J. w celu wywarcia wpływu na nią jako świadka oskarżonego, co stanowiło przestępstwo z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie tych przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary przepis art. 245 k.k., wymierzył oskarżonemu S.G. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 k.k., orzeczone oskarżonemu S.G. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, a nadto orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną E. J. na okres 10 lat.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy i prokuratora Sąd Apelacyjny w

[...], Wydział II Kamy Odwoławczy, wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa .../16, zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w ten sposób, iż przyjął, że skazany popełniając zarzucane mu przestępstwa miał w znacznym stopniu ograniczoną poczytalność.

Od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca skazanego wniósł kasację, a w niej zarzucił:

1/ rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez:

a) nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny postawionego wyrokowi Sądu I Instancji zarzutu obrazy prawa procesowego, tj. art. 390 § 3 k.p.k., podniesionego przez obrońcę skazanego w piśmie z dnia 13 maja 2016 r., a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku;

b) nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny postawionego wyrokowi Sądu I Instancji zarzutu obrazy prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., w zakresie oceny dowodu z zeznań świadków Z. J. i A. J. podniesionego przez obrońcę skazanego w piśmie z dnia 13 maja 2016 r., a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku;

2/ rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 457 § 3 k.p.k., poprzez uchylenie się od prawidłowego i wyczerpującego rozpoznania zarzutu obrazy prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k., a przejawiające się lakonicznym i pozornym odniesieniem się do w/w zarzutu, sprowadzającym się w zasadzie do uznania, iż poczyniona przez Sąd I instancji ocena przeprowadzonych dowodów jest prawidłowa.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w [...] i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu, który uzasadniał jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Przede wszystkim zauważyć należy, że bezzasadne w sposób oczywisty są zarzuty nierzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutów „podniesionych przez obrońcę w piśmie z dnia 13 maja 2016 r.” Zgodnie z brzmieniem art. 433 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu (a tak było w niniejszej sprawie, gdyż apelację wniósł obrońca skazanego, będący adwokatem) – również w granicach podniesionych zarzutów. Oznacza to, że zadaniem Sądu odwoławczego było rozważyć, a w pisemnym uzasadnieniu wyroku odnieść się do tych zarzutów, które znalazły się w apelacji. Nie był natomiast obligowany do rozważania w pisemnym uzasadnieniu wyroku, tych zarzutów, które zostały zgłoszone po upływie terminu do wniesienia apelacji, w szczególności tych zgłoszonych w przywołanym piśmie obrońcy z 13 maja 2016 r.

Co się zaś tyczy zarzutów zawartych w pisemnej apelacji, kontrola odwoławcza Sądu Apelacyjnego była poprawna, zgodna z wymogami art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutów dotyczących m.in. braku stosowania przez skazanego przemocy wobec pokrzywdzonej, co rzekomo wyłączało zastosowanie art. 197 § 3 k.k., uznanie za wiarygodne wyłącznie dowodów wskazujących na winę, w tym zeznań pokrzywdzonej, z pominięciem dowodów przeciwnych, naruszenia

zasady *in dubio pro reo*, oraz ewentualnie zgłoszony zarzut dotyczący wymiaru kary. I tak, na s. 14-19 Sąd Apelacyjny obszernie wyłożył, dlaczego w kontekście całokształtu ujawnionych dowodów uznanie przez Sąd Okręgowy za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej było zgodne z art. 7 k.p.k., zbadano tam poprawność posłużenia się opinią psychologiczną dotyczącą pokrzywdzonej, wyjaśniono jakie znaczenie należy przydać pojawiającym się w zeznaniach pokrzywdzonej rozbieżnościom. Rozważania tam zawarte są logiczne, rzeczowe i przekonujące, poparte argumentacją konkretnie odnoszącą się do realiów sprawy. Nie można mieć wątpliwości, że kontrola odwoławcza tej kluczowej dla ustaleń faktycznych kwestii była zgodna ze standardem rzetelnej kontroli apelacyjnej.

Sąd Apelacyjny trafnie odparł też zarzut dotyczący kwalifikacji prawnej (zob. s. 24 uzasadnienia SA), zasadnie wskazując, że przytrzymywanie pokrzywdzonej, obejmowanie jej ręką na tyle mocno, że nie mogła uciec, oznacza użycie wobec niej przemocy, niezależnie od tego, że siła niezbędna do zapewnienia sobie uległości pokrzywdzonej nie była duża. Prowadziło to do trafnego wniosku, że zastosowania przez Sąd Okręgowy kwalifikacja z art. 197 § 3 k.k. była w pełni poprawna. Jakość rozważań Sądu Apelacyjnego w tym względzie nie budzi najmniejszych zastrzeżeń.

W końcu Sąd apelacyjny wyjaśnił też obrońcy, że jednoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. jest niespójne. Jeśli bowiem wątpliwości rozstrzygnięto dając wiarę niewłaściwym (bo niewiarygodnym) dowodom, to nie ma miejsca naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., lecz art. 7 k.p.k. Z naruszeniem art. 5 § 2 k.p.k. mamy do czynienia wówczas, gdy brak dowodu na jakąś okoliczność, wtedy zaś nie jest możliwe naruszenie art. 7 k.p.k.

Następnie na s. 26-30 uzasadnienia zaskarżonego wyroku obszernie przeanalizowano wymiar kary wobec skazanego, trafnie dochodząc do wniosku, że nie była ona rażąco surowa, co nadto przekonująco uargumentowano.

Konkludując, wszystkie zarzuty zawarte w pisemnej apelacji zostały przez Sąd Apelacyjny rozważone poprawnie, zgodnie z wymogami art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., zaś zarzuty kasacji stawiane Sądowi odwoławczemu okazały się bezzasadne w stopniu oczywisty, co pociągało konieczność oddalenia kasacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

kc